

D. H. Lawrence

Kígyó

[SNAKE]

Egy kígyó érkezett a vizesvályúmhöz
Inni egy forró, forró napon, a nagy hőség miatt
Még pizsamában voltam.

A terebélyes, sötét szentjánoskenyérfa súlyos, különös illatú árnyékába
Érkeztem a lépcsőn korszómmal,
Most pedig várnom, állnom és várnom kell, hisz megelőztek.

A vályogfal repedéséből nyújtózott le a homályba
És lányhasú, sárgásbarna lazasággal kúszott a földig, át a vályú peremén,
És torkát a kőaljzatra fektette,
És ott, ahol a csapból kicsöpögő cseppek apró, tiszta tócsába gyűltek,
Merev ajkaival kortyolt,
Merev ínyével finoman ivott, hosszú, laza testét csendesen
Megtöltve.

Valaki megelőzött a vizesvályúmnál,
És én, a később érkező, vártam.

Ivás közben egyszer megemelte a fejét, ahogyan az ökrök szokták,
És tétován rám nézett, ahogyan az ivó ökrök szokták,
És ajkai között megrezsentette kétágú nyelvét, egy pillanatra eltűnődött,
És visszahajolt még egy kicsit inni,
Földbarna volt, földarany lény a föld parázsló gyomrából
Szicília júliusi napján, a füstölgő Etnánál.

Neveltetésem hangja azt parancsolta:
Meg kell ölni,
Mert Szicíliában nem a fekete kígyók, hanem az aranyszínűek mérgesek.

Más hangok meg így szóltak: *Ha férfi vagy,
Fogsz egy botot és agyonvered, elintézed.*

De be kell vallanom, örültem neki,
Hát hogyne örültem volna, hogy ez a halk vendég a vályúmhöz jött vízért,
Hogy aztán békésen, megnyugodva, hálálkodás nélkül
Indulhasson vissza a föld parázsló gyomrába?

Vajon gyáva voltam, hogy nem mertem megölni?
Vagy perverz, hogy szívesen megszólítottam volna?
Vagy meghunyászkodó, hogy megtisztelve éreztem magam?
Megtisztelve éreztem magam.

És mégis, azok a hangok:
Ha nem félsz, megölnöd!

És igazán félttem, rendkívül félttem,
De ettől csak még jobban megtisztelt,
Hogy épp az én vendégem akart lenni
A rejtelmes föld sötét kapuján kilépve.

Már eleget ivott
És felemelte a fejét, kótyagosan, mint aki berúgott,
És villanyelvét, mely fekete volt, mint az éj, belerezzenette a levegőbe,
Mintha megnyalta volna a szája szélét,
És szétnézett, mint egy isten, bele a világba gyanútlanul,
És lassan elfordította a fejét,
És lassan, nagyon lassan, mint aki háromszoros álmot álmodik,
Elkezdte körívbe vonni lassú hosszúságát,
Hogy falam repedt rézsűjét még egyszer megmássza.

És mikor fejét bedugta abba a félelmetes lyukba,
És ahogy lassan felhúzta magát, kígyózó vállain könnyítve még mélyebbre bújt,
Ahogy visszahúzódott abba az iszonyú fekete lyukba,
Ahogy szándékosan beljebb hatolt, és magát maga után vonta a sötétbe,
Valami iszonyat, valami ellenszenv lett úrrá rajtam,
Most, mikor már hátat fordított.

Körbenéztem, letettem a korsóm,
Felkaptam egy buta fatuskót
És nagy robajjal a vályúhoz vágtam.

Azt hiszem, nem találta el,
De hirtelen, kínos sietséggel rándult össze a még kilógó vége,
Tekeredett egyet, mint a villám, és eltűnt
A fekete lyukban, a földajkú repedésben a fal oldalán,
Amit aztán még sokáig bámultam a heves déli verőfényben.

És rögtön megbántam.
Azt gondoltam, milyen aljas, durva, gonosz cselekedet.
Megvettem magam, és átkozott emberi neveltetésem hangját.